

## Arrest

nr. 250 466 van 4 maart 2021  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A-S. ROGGHE  
Rue de la Citadelle 167  
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. ROGGHE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U verklaart een Iraanse staatsburger te zijn, geboren op (...) te Kazeroon. Tot aan uw vertrek op 4/11/1397 (24 januari 2019, Gregoriaanse kalender), woonde u in Shiraz. Op 13/6/1397 (4 september 2018) scheidde u van uw vrouw omwille van een financieel geschil. Jullie hadden geen kinderen samen. Twee van uw zussen verblijven tot op heden in Shiraz, alwaar uw broer omwille van zijn mentale handicap verblijft bij uw moeder. Uw jongste zus woont in Kazeroon. Van 2003 tot aan uw vertrek in 2019, werkte u als magazijnier bij het autobedrijf, 'I. K. (...)'. Binnen dat kader leerde u F. (...) kennen, één van de trouwe klanten van het bedrijf. Hij vroeg u telkens weer naar uw gemoedstoestanden en stelde u voor u met God in contact te brengen. Ongeveer een jaar voor uw vertrek verkondigde F. (...) u*

de 'Blijde Boodschap', toen jullie in de auto zaten voor het bedrijf waar u werkte. In de volgende zes maanden gaf hij u brochures over de Bijbel, videofragmenten en films, en maande hij u aan om via het internet opzoek te gaan naar meer informatie over het christendom. Uw afkeer voor de islam en het gegeven dat uw zonden in het christendom vergeven worden, trok u uiteindelijk over de streep om zichzelf ook daadwerkelijk te bekeren. Hierop trok u via F. (...) naar een huiskerk voor een viering met vijf a negen andere kerkgangers. De vieringen gingen telkens door op een donderdag of een vrijdag en werden op verschillende plekken georganiseerd. Zelf organiseerde u ook een viering bij uw thuis. Op aanraden van uw zus M. (...) trok u op 4/11/1397 (24 januari 2019) naar Italië voor een reisje, zodoende u er even tussenuit was. Bij uw vertrek op de luchthaven, werd u tegengehouden bij de paspoortcontrole. Men was niet overtuigd van de authenticiteit van uw paspoort, hetgeen men verifieerde bij de bevoegde instanties. Uiteindelijk mocht u beschikken. Drie a vier dagen na uw aankomst in Italië kreeg u een telefoontje van uw zus met de boodschap dat agenten van het Ettala'at bij uw thuis waren binnengevallen in hun zoektocht naar u. Hierop besliste u niet terug te keren naar Iran. Vanuit Rome zocht u uit wat uw opties waren. U kocht een ticket voor de Flixbus richting België, alwaar u op 3 maart 2019 aankwam en twee dagen later uw nood aan bescherming kenbaar maakte.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw shenasnameh, uw rijbewijs, een reservatie van uw vlucht uit Rome, een reservatie voor uw hotel in Rome, zes certificaten i.v.m. opleidingen i.h.k.v. uw werk bij I. K. (...), een brief van de Iraanse Kerk te Kuurne te bevestiging van uw activiteiten aldaar, uw doopcertificaat, een kopie van uw scheidingsakte, uw ter dood veroordeling van 16 jun 2020 van de strafrechtbank en vijf foto's van uw doopsel en een kerkviering.

#### **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Zo hebt u gevraagd om het tijdens het interview bijgestaan te worden door een mannelijke tolk, en het interview door een mannelijke dossierbeheerder te laten afnemen, zodoende u zich op uw gemak zou voelen. Er werd aan uw specifieke vraag voldaan, en uitdrukkelijk gemeld dat wanneer u het moeilijk zou hebben, u om een pauze mag vragen.

Verder werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest gedood te worden ten gevolge van uw bekering tot het protestantisme (CGVS p. 6). Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

U kon immers niet overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen. Vooreerst dient opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u er geenszins in geslaagd bent om te overtuigen met uw kennis van het protestantisme. Zo is het merkwaardig dat u, iemand die naar eigen zeggen de Bijbel bestudeerde (CGVS p. 13, 15, 16, 17), zich in huiskerken te Iran verdiepte in het protestantisme (CGVS p. 12, 13), in België wekelijks naar de kerk gaat (CGVS p. 16), en zichzelf geïnformeerd heeft over zijn nieuwe religie (CGVS p. 8, 13), maar over een gebrekkige kennis van zijn nieuwe religie beschikt. Zo verklaart u tot het christendom aangetrokken te zijn via de verkondiging van de 'Blijde Boodschap', door uw vriend F. (...) (CGVS p. 17). U slaagt er echter niet in te vertellen wat er u juist aantrok in die bewuste boodschap, noch wat die boodschap juist is en waar ze vandaan komt (CGVS p. 7). Dat u verklaart dat de Bijbel zelf 'Blijde Boodschap' betekent (CGVS p. 7), en de 'Blijde Boodschap' iets is wat je blij maakt en je leven in goede zin verandert (CGVS p. 7), kan niet overtuigen. Daar deze boodschap volgens uw eigen verklaringen het ijkpunt voor uw bekering vormde (CGVS p. 7), kan van u verwacht worden dat u zou weten dat de 'Blijde Boodschap' een vertaling is voor Evangelie en dat ze duidt op de boodschap van Jezus dat de mens definitief verlost kan worden van het kwade. Overigens vormt de 'Blijde Boodschap' of de verkondiging van het Evangelie, de belangrijkste doelstelling van de christelijke

gemeenschap en haar leden. Dat u dit niet weet en er maar weinig over te zeggen hebt, hoewel u naar eigen zeggen zelf de 'Blijde Boodschap' hebt verkondigd (CGVS p. 7, 8), doet dan ook sterk de wenkbrauwen fronsen aangaande uw vermeende bekering. Dat u naar eigen zeggen slechts een nieuwe gelovige bent, en hierdoor over weinig informatie beschikt (CGVS p. 15, 16), is niet afdoende. U bent zich immers sinds het begin van 2018 aan het verdiepen in het christendom en ontving op 6 juli 2019, meer dan een jaar voor uw persoonlijk onderhoud, het doopsel (CGVS p. 15). Bovendien legt u een brief neer van de Evangelische Kerk in Kuurne, waarin te lezen staat dat u altijd aanwezig bent bij de samenkomsten en u bijbellessen volgt, hetgeen u zelf ook verklaart (CGVS p. 16). Dat u er dan niet eens in slaagt om de 'Blijde Boodschap' tijdens uw persoonlijk onderhoud te omschrijven, doet sterk twifelen aan uw daadwerkelijke oprechte overtuiging voor uw bekering.

Niet alleen slaagt u er niet in te verwoorden wat de Blijde Boodschap, die u tot het christendom introduceerde, inhield evenmin kan u verduidelijken hoe de woorden van F. (...) u tot een nieuw geloof aanzetten. Gevraagd wat u aantrok in de Blijde Boodschap verwijst u slechts naar de wandaden van islamitisch geïnspireerde staten die u een afkeer van de islam bezorgden en de vergeving in het christendom die u over de streep trok (CGVS p.8). Vooreerst valt er niet te begrijpen waarom louter en alleen de daden die sommigen onder het mom van islam doen geen woede in u opwekten omwille van een misbruik van uw geloof maar een afkeer van uw geloof op zich. Meer in het bijzonder verwijst u naar de wandaden van IS als de reden voor uw geloofsafval (CGVS p.8). Van u die opgroeide als moslim omringd door moslims en wiens ouders, vrienden en kennissen moslims zijn kan niet aangenomen worden dat de extremistische opvattingen van een dan nog soennitische groep als IS u aan de inhoud van uw geloof zouden doen twifelen. Dat u uiteindelijk overgehaald werd door de vergeving in het christendom en telkens opnieuw benadrukt dat het wegwassen van uw zonden is dat u in het christendom aanspreekt kan evenmin overtuigen (CGVS p.8,17). Het is immers bevreemdend dat u juist de vergeving u in het christendom aantrok daar vergeving eveneens in de islam een centrale plaats inneemt en ook in de islam het tonen van berouw en het bevestigen van zijn geloof in Allah de doorgaans volstaan om vergeven te worden. Net zoals u onvermogen om op aannemelijke wijze uit te leggen waarom u uw geloof de rug toekeerde en u een nieuw geloof aannam verbaast de snelheid waarmee u tot het christendom toetrad. Amper een week nadat F. (...) u de Blijde Boodschap verkondigde aanvaardde u met hart en ziel het christendom zo vertelt u (CGVS p.10,12). Aan de oprechte bekering tot een nieuw geloof gaat niet alleen een moeilijke fase van introspectie en reflectie maar ook van studie vooraf. Dat u reeds na een week zonder dat u zich op ernstige wijze in uw nieuwe religie heeft kunnen verdiepen of uzelf de tijd heeft gegeven om existentiële twijfels te overwegen het christendom als uw nieuwe geloof aanvaardde is allerm minst ernstig en getuigt derhalve geenszins van een oprechte diepgaande bekering. Bovendien laat u nog een tegenstrijdigheid optekenen over uw aanvaardingsproces. Uw bewering dat u zich beetje bij beetje aangetrokken voelde tot het christendom valt immers niet te rijmen met uw zeer snelle aanvaarding van uw nieuwe geloof (CGVS p.7,10,12).

Daarnaast spreekt uit uw activiteiten in België evenmin een diepgaande religieuze interesse die van elke bekeerling verwacht kan worden. Hoewel u reeds een jaar gedoopt bent heeft u naar eigen zeggen slechts het nieuwe testament en dan nog enkel de evangelies van Mattheüs en Johannes gelezen (CGVS p.13). Aangezien het protestantisme op de hele Bijbel steunt is uw desinteresse in de volledige brontekst van uw religie andermaal tekenend voor het geloof dat er aan uw oprechte toetreding tot het christendom gehecht kan worden. Uw passieve houding in de Coronacrisis geeft eveneens blijk van een gebrek aan toewijding aan het christendom. Sinds Corona het land teistert heeft u geen activiteiten meer gehad en leest u slechts soms in "het boek" (CGVS p.13). Nochtans worden er online verschillende vieringen en Bijbelcursussen in het Farsi aangeboden. Bovendien openden de kerken reeds twintig dagen voor uw persoonlijk onderhoud opnieuw hun deuren maar keerde u niet naar de kerk terug (CGVS p.16). Indien u daadwerkelijk diep doordrongen bent van uw nieuwe geloof kan er van u verwacht worden dat u uw verlangen naar religieuze beleving en kennis gedurende de lockdown op het internet trachtte te bevredigen, zoals u in Iran deed, en niet slechts soms in de Bijbel leest. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen volledige uw these dat u zich omwille van een oprechte interesse zich in het christendom verdiepte, vanuit een werkelijke begeestering tot dit geloof toetrad en nog steeds uw christelijke overtuiging actief beleeft.

Wanneer er tijdens het persoonlijk onderhoud verder gepeild werd naar uw kennis, kon u evenmin overtuigen. Zo werd u gevraagd naar feesten die u vierde binnen uw protestantse gemeenschap in België (CGVS p. 14). U kwam hierbij niet verder dan Pinksteren en het Laatste Avondmaal (CGVS p. 14), hetgeen toch wel opmerkelijk is daar de geboorte en de dood van Christus als een minimum mag verwachten in uw lijstje. Sterker nog, volgens u wordt er bij Kerstmis de vernieuwing van het jaar gevierd (CGVS p. 15). Ook voor het Pinksterfeest kan u geenszins produceren wat er juist gevierd wordt (CGVS p. 14), nochtans de dag dat de Heilige Geest neerdaalde over de Apostelen en hen in staat stelde de 'Blijde Boodschap' in verschillende talen te verkondigen. Tevens vormt dit feest het einde van de Paastijd en voor velen de geboorte van de kerk. Zelfs wanneer u gevraagd werd wat men viert bij

Pasen, gaat u de mist in (CGVS p. 15). Zo verklaart u dat op deze dag, Jezus opstaat uit de doden, zich toont en naar de hemel gaat (CGVS p. 15). Thans leest de Bijbel dat Christus pas veertig dagen na zijn verrijzenis vanop de Olijfberg ten hemel werd opgenomen. Voorts kondigde hij toen de komst van de heilige geest aan en vertelde twee engelen aan zijn Apostelen dat hij zou wederkeren. Dat u ook dit belangrijke element binnen uw eigen religie niet blijkt te kennen, doet eens te meer afbreuk aan het geloof in uw oprechte bekering tot het protestantisme. Wanneer u gevraagd wordt om over een tekst die u geraakt heeft te vertellen, kan u op de proppen komen met het verhaal van 'de genezing van een verlamde te Bethesda' en kan u vertellen over de parabel van 'het verloren schaap' (CGVS p. 16, 17). Tevens kan u nog drie parabels opnoemen (CGVS p. 17). Meer parabels kent u echter niet (CGVS p.17). Dat u uit jarenlange studie en trouwe kerkgang slechts vijf parabels uit de Bijbel bijgebleven zijn is niet ernstig. Zelfs wanneer u actief gevraagd wordt naar de parabel van 'de verloren zoon', één van de bekendste parabels, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS p. 17). Ook wanneer u gevraagd wordt naar de wijze waarop de apostelen gekozen werden, kan u niet overtuigen (CGVS p. 17).

Doorheen het persoonlijk onderhoud geeft u vlagen van kennis over het christendom (CGVS p. 8, 9, 15, 16, 17), maar kan u zich niet ontdoen van een ingestudeerde indruk. Zo verklaart u tot tweemaal toe dat Jezus stierf en gekruisigd werd op 25 december (CGVS p. 15). Pas toen u daaropvolgend gevraagd werd wat er met Pasen gevierd wordt, kan u zich herinneren dat voorgenoemde datum de geboorte van Jezus betreft (CGVS p. 15); hetgeen thans als parate kennis beschouwd mag worden. Dat u niet in staat bent om dit soort parate kennis vlot te etaleren, doet dan ook verder twifelen aan de oprechtheid van uw protestantse beleving. Uw nieuwe religie zou namelijk uw leven moeten beheersen, daar u omwille van uw bekering uw land diende te ontvluchten en beroep diende te doen op de bescherming van een derde land. Als klap op de vuurpijl, weet u zelfs niet wanneer u gedoopt werd (CGVS p. 15), nochtans kreeg u naar eigen zeggen op die dag een nieuw leven, zonder zonden (CGVS p. 15) en legt u een doopcertificaat neer. Het doopsel vormt één van de twee sacramenten in de protestantse kerk – waarvan u overigens ook niet op de hoogte bent (CGVS p. 15) – en heeft tot gevolg dat u opgenomen wordt in de wereldwijde kerk. Dat u, iemand die zegt zijn land verlaten te moeten hebben ten gevolge van zijn bekering, niet eens weet wanneer hij deze belangrijke en uiterst symbolische stap heeft gezet, zet menig vraagteken bij de oprechtheid van uw bekering. Het hoeft u dan ook niet te verbazen dat het geheel van bovenstaande, er toe noopt te besluiten dat u uw bekering tot het protestantisme niet aannemelijk heeft gemaakt. Het eerder omschreven gebrek aan kennis van uw nieuwe geloof en twijfelachtige oprechtheid van uw bekering, vallen geenszins te rijmen met wat er in de geest van uw verklaringen verwacht mag worden. Voorgaande doet het geloof in uw bekering dan ook afbrokkelen en zet de kern van uw verzoek om internationale bescherming op de helling.

Vervolgens dient er op gewezen te worden dat het gedrag dat u omschrijft in uw verklaringen m.b.t. uw bekering tot het protestantisme in Iran, opmerkelijk te noemen is. Zo is het merkwaardig dat hoewel u goed op de hoogte bent van de positie van bekeerlingen in Iran (CGVS p. 8) en de spionageactiviteiten van het regime (CGVS p. 8); zowel u als F. (...) zeer onvoorzichtig omsprongen met jullie religieuze activiteiten. Zo verklaart u dat F. (...) die u tot dan toe slechts als goede klant kende u opeens de Blijde Boodschap verkondigde. Aan deze plotse bekentenis over zijn eigen religie en aan zijn bekeringsdrang gingen geen verkennende gesprekken over uw geloofsovertuiging of een innige vriendschap vooraf (CGVS p.7). U meent wel dat F. (...) u vertrouwde, maar waarop dit vertrouwen dan wel gebaseerd is kan u niet duiden aangezien de zakelijke relatie die jullie toen hadden bezwaarlijk kan beschouwd worden als een goede basis om iemands religieuze opvattingen te peilen (CGVS p.9). Aangezien u stelt dat mensen in Iran niet openstaan voor de Blijde Boodschap en je niemand kan vertrouwen omdat er agenten in burger opereren kan er niet begrepen worden waarom F. (...) een dergelijk risico nam om u zomaar ineens christelijk te inspireren (CGVS p.8). Evenmin is het aannemelijk dat F. (...) u al een week nadat hij u voor het eerst in aanraking bracht met het christendom in de huiskerk introduceerde (CGVS p.10). Dat hij de huiskerk en haar leden in gevaar bracht door u zonder zich van uw oprechte interesse te kunnen verzekeren aan een viering te laten deelnemen is uiterst verwonderlijk. Evenzo is het bevreemdend dat u al een week na de openbaring door F. (...) al het risico neemt om naar een huiskerk te gaan. Men zou immers verwachten dat u zich eerst verder in het Christendom verdiept en uw overtuiging aanscherpt alvorens de stap te zetten om vervolging te riskeren door het pas ontdekte geloof in groep te beleven. Uw verklaring dat u het risico kende maar dat u niet dacht dat uw activiteiten bij een huiskerk een probleem konden vormen missen elke voeling met de door uzelf geschetste context (CGVS p. 10).

Uit uw andere verklaringen blijkt evenmin dat u speciale voorzorgen nam. Zo verklaart u ongestoord door uw diepreligieuze moeder (CGVS p. 3, 12) en mentaal gehandicapte broer, thuis filmpjes over het christendom te bekijken (CGVS p. 12), noch bent u op de hoogte van een bepaalde code binnen de huiskerk voor als er iets misging (CGVS p. 14, 15). U verklaart de afwezigheid van zo'n code door te stellen dat men bij een inval toch geen kans maakt, waardoor u voorbij gaat aan de mogelijkheid dat één van de leden van uw huiskerk elders gevat werden en de noodzaak zou bestaan de andere leden in te

lichten. Dat u in Iran deel zou hebben uitgemaakt van een kleine illegale geloofsgemeenschap zonder zelfs maar bij deze situatie te hebben stil gestaan is veelzeggend (CGVS p.14,15). U was zich immers goed bewust van de risico's (CGVS p. 10) en u verklaart immers zelf dat je niemand kan vertrouwen in Iran daar er agenten in burger rondlopen (CGVS p. 8). In dit kader is het dan ook temeer merkwaardig dat F. (...) met u en andere kerkgangers per SMS zou communiceren over de vieringen in de huiskerk (CGVS p. 10, 11) en u aanmaande om op het internet opzoek te gaan naar meer informatie (CGVS p. 8, 13) hetgeen eens temeer onwaarschijnlijk is. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten uitvoerig de telecommunicatie en elektronische communicatie monitoren. Hierbij vormen zoektermen zoals 'Jezus', 'doopsel', 'christen', e.a. een belangrijke basis. Dat u hier bijkomend ook nog eens verklaart dat u filmpjes keek op de Iraanse Christelijke nieuwssite Mohabat, en de populaire streamingwebsite YouTube (CGVS p. 12, 13), breekt het geloof in uw verklaringen verder af. Er moet immers op gewezen worden dat websites met religieuze en politieke inhoud die ingaan tegen het regime, actief geblokkeerd worden door de autoriteiten. Hetzelfde is van toepassing op YouTube. Dat u zich dan uitvoerig zou geïnformeerd hebben over het christendom via het internet, en zelfs filmpjes via voornoemde websites bekeek is niet geloofwaardig. Uw respons dat u niets speciaals moet doen om uw internetgedrag te verbergen is in het licht van de aangehaalde informatie geheel onbegrijpelijk (CGVS p.12). Indien u daadwerkelijk zonder voorzorgsmaatregelen gedurende een jaar het internet afschuurde op zoek naar christelijke informatie (CGVS p. 10) zou men verwachten dat u al veel eerder op hun radar van de Iraanse autoriteiten verschenen zou moeten zijn. Daar uit uw verklaringen blijkt dat dit niet gebeurd is wordt het geloof in uw beweerde christelijke activiteiten in Iran andermaal onderuit gehaald.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat er niet kan geloofd worden dat u zich in Iran tot het christendom bekeerde of omwille van een oprechte geloofsovertuiging in België aan het kerkelijke leven deelneemt. Aangezien er aan uw bekering geen waarde kan worden gehecht wordt het geloof in de vervolgingsfeiten die u omwille van de voorgehouden bekering in Iran zou hebben gekend eveneens volledig ondermijnd.

Ten overvloede kunnen nog meerdere onaannemelijkheden in uw vluchtverhaal aangekaart worden. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat vooraleer de Iraanse autoriteiten actie ondernemen tegen een huiskerk en haar leden, zij eerst een tijd lang de activiteiten van die huiskerk monitoren en informatie verzamelen over haar leden. Dat u dan, gelet op de door u verklaarde internetactiviteiten alsook uw activiteiten bij de huiskerk, een paspoort kon aanvragen, en via de luchthaven van Tehran het land kon verlaten (CGVS p. 5), hetgeen ook blijkt uit het reisdocument, valt niet te rijmen met uw these dat de Iraanse Autoriteiten op de hoogte zouden geweest zijn van uw vermeende religieuze activiteiten. In de beschikbare informatie staat immers te lezen dat iedereen die Iran wil verlaten een exit permit van de autoriteiten dient te verkrijgen. Bovendien verklaart u dat uw paspoort aan een extra controle werd onderworpen omdat men vermoedde dat u met een vals exemplaar reisde (CGVS p. 5). Er werd tijdens deze controle zelfs gebeld naar de bevoegde instanties (CGVS p. 5). Indien u zich dusdanig op de radar van de autoriteiten bevond dat u nood heeft aan internationale bescherming, kan er van de Iraanse autoriteiten verwacht worden dat men u op dat moment zou hebben aangehouden. Dat dit niet gebeurde, doet besluiten dat men geenszins opzoek was, of geïnteresseerd was in uw persoon. Hierbij dient nog aan toegevoegd te worden dat indien het Ettala'at daadwerkelijk bij uw thuis zou zijn binnengevallen nadat u het land verlaten had, zij geenszins vragen zouden stellen over uw whereabouts. De autoriteiten waren immers op de hoogte van uw vertrek, uw bestemming en duur van uw reis. Dat de agenten dan nog zou vragen waar u juist bent, is niet ernstig. Gelet op het eigenaardige gedrag dat u de Iraanse autoriteiten toeschrijft wordt uw asielrelaas verder op de helling gezet.

Er dient voorts op gewezen te worden dat het document dat u op 4 september 2020 neerlegt en waar in te lezen staat dat u ter dood veroordeeld werd, bovenstaande appreciatie niet kan wijzigen. Het gegeven dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op geen enkel moment gewag maakt van voornoemde veroordeling, is immers opmerkelijk te noemen. Zo blijkt dat het verdict reeds op 16 juni 2020 viel, 1 maand voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Er werd u nochtans specifiek gevraagd of u formeel werd opgeroepen, er beschuldigingen aan uw adres geuit werden en of u een uitnodiging van de rechtbank hebt gekregen (CGVS p. 18). Uw antwoorden geven geenszins enige indicatie van een verdict waarbij u tot ophanging veroordeeld zou zijn (CGVS p. 9). Meer nog, hoewel u beweert contact te hebben met uw familie in Iran u verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud nooit veroordeeld te zijn en sinds de inval van het Ettala'at bij uw thuis niets meer gehoord te hebben over uw problemen in Iran (CGVS p. 3,18). Het gegeven dat u anderhalve maand na uw onderhoud komt aandraven met dit document en gelet op uw onwetendheid aangaande de stand van zaken m.b.t. uw probleem, doet dan ook ernstige twijfels rijzen bij de authenticiteit van het document dat u voorlegt. Voorgaande twijfels worden overigens versterkt bij enkele merkaardige elementen die in het verdict geschreven staan. Zo verwijst naar uw persoon als een 39 jarige, hoewel op het moment van schrijven slechts 37 bent (Vragenlijst DVZ, vraag 4). Van een Iraanse rechtbank kan er echter wel verwacht

worden dat zij uw leeftijd correct neerschrijven in een door hen bekrachtigd vonnis. Voorts dient er op gewezen te worden dat de beschikbare informatie stipuleert dat het veroordelen van Iraniërs omwille van apostasie eerder de uitzondering dan de regel is. Overigens worden deze zaken behandeld door de Iraanse Revolutionaire Rechtbank omdat bekeringen worden aanzien als een politiek gerelateerde zaak en dus een bedreiging voor de nationale veiligheid vormt; uw document maakt echter gewag van een vonnis door de derde tak van de strafrechtbank. Ook de voor u voorziene straf valt niet te vereenzelvigen met wat er in de beschikbare informatie terug te vinden is. Zo blijkt dat er in oktober nog 9 leden van een huiskerk, waarvan één pastoor, tot celstraffen veroordeeld werden. Dat de Iraanse autoriteiten een pastoor zouden bestraffen met een celstraf maar jegens u, iemand die verklaart slechts een recent lid geweest te zijn van een huiskerk, een verdict tot executie zouden uitschrijven gaat voorbij aan alle waarschijnlijkheid en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van het document. Hier dient bijkomend aan toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie eveneens blijkt dat het vlot mogelijk is om binnen en buiten Iran valse documenten m.b.t. rechtszaken te verkrijgen zijn. Bovendien legt u slechts een kopie van het vonnis neer, zodat de authenticiteit van het stuk niet nagegaan kan worden. Bovenstaande inconsistenties met wat er verwacht mag worden van authentiek vonnis, alsook het gegeven dat u niet op de hoogte bleek te zijn van uw juridische situatie, nopen er toe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van voorgaand document.

Vervolgens dient er op gewezen te worden dat u inconsistent bent in uw verklaringen m.b.t. het telefoontje dat u kreeg van uw zus i.v.m. de inval van het Ettala'at. U verklaart immers tijdens uw persoonlijk onderhoud dat F. (...) uw mentaal gehandicapte broer had gevraagd om tegen uw zus te zeggen dat u niet langer mocht komen (CGVS p. 18). U gevraagd waarom hij u zelf niet contacteerde, zegt u eerst geen GSM of SIM kaart gehad te hebben in het buitenland (CGVS p. 18), hetgeen opmerkelijk is daar u reeds een telefoontje ontvangen had. U gevraagd naar andere communicatiemanieren, zegt u een Italiaanse SIM kaart gehad te hebben (CGVS p. 18) en dus een ander nummer te hebben gebruikt. Geconfronteerd met het gegeven dat er geen SIM kaart nodig is voor het gebruik van apps zoals WhatsApp, verklaart u dan weer dat F. (...) het tegen uw broer zei voor de veiligheid (CGVS p. 18). Bij de DVZ verklaart u echter dat F. (...) met uw zus contact had opgenomen (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter verwacht worden dat hij consistent is in zijn verklaringen over zijn vluchtmotieven. Dat u over een belangrijk facet van uw asielrelaas steeds wijzigende verklaringen aflegt doet verder afbreuk aan vluchtverhaal.

Voorts moet er nog op gewezen worden dat uw gedrag na het ontvangen van uw telefoontje eveneens in vraag gesteld kan worden. U verklaart na drie tot vier dagen in Italië te zijn een telefoontje van uw zus gekregen te hebben, hetgeen ertoe leidde dat u niet naar Iran kon terugkeren (CGVS p. 6). Hoewel u zich toen reeds op Europees grondgebied bevond, besloot u echter geen verzoek om internationale bescherming in Italië in te dienen, maar besloot u naar België te trekken (CGVS p. 6). Dat u dit niet deed omdat u vreesde dat Italië u zou terugsturen naar Iran houdt geen steek, aangezien het indienen van een verzoek van internationale bescherming u juist tegen een illegaal verblijf en repatriëring dient te beschermen (CGVS p. 6). U informeerde zich niet eens bij de lokale autoriteiten i.v.m. uw opties (CGVS p. 6). Dat u bang was dat de Iraanse autoriteiten u aldaar zouden komen zoeken kan evenmin overtuigen. Gevraagd deze vrees te concretiseren komt u immers slechts terug op uw angst om gerepatriëerd te worden (CGVS p. 6). Van een persoon die daadwerkelijk internationale bescherming nodig heeft, mag echter redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Hierbij kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent voor hem of haar ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk beschermd te worden tegen zijn vervolger(s). Indien u daadwerkelijk nood aan internationale bescherming heeft kan er van u verwacht worden dat u de Italiaanse autoriteiten in vertrouwen neemt en dat u daadwerkelijk ernstig uw verzoek kracht probeert bij te zetten. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat uw houding waarbij u na aankomst op het Europese grondgebied uw verzoek om bescherming uitstelt niet valt te rijmen met het hebben van een beschermingsnood. Voorgaande brokkelt dan ook het geloof in uw verklaringen verder af en hypothekeert uw verzoek om internationale bescherming.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde bekering, de daaraan gekoppelde problemen en de noodzaak om uw land van herkomst te ontvluchten. Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw bekering en uw huiskerkgang in Iran en het opportunistisch karakter van de voorgehouden beleving van uw nieuwe geloof in België kan er evenmin aangenomen worden dat u louter omwille van uw deelname aan vieringen binnen de kerk en haar rituelen of door uw christelijk geïnspireerde berichten op Facebook en Instagram als christen beschouwd zult worden. U derhalve heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren noch dat u er als dusdanig gepercipieerd zal worden.

*Volledigheidshalve moet er nog verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.*

*U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.*

*U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw shenasnameh, uw rijbewijs en het kopie van uw scheidingsakte vormen een bewijs van nationaliteit, identiteit en uw burgerlijke stand, hetgeen niet ter discussie staat.*

*De documenten i.v.m. uw reservatie van uw vlucht en uw hotel in Rome, hebben betrekking op de reis die u maakte, hetgeen evenmin ter discussie staat.*

*De brief van de Evangelische Kerk te Kuurne, uw doopcertificaat en de foto's van uw doopsel en de kerkviering hebben betrekking op uw religieuze activiteiten in België maar kunnen geenszins de oprechtheid van uw motivatie om aan het kerkelijk leven deel te nemen staven.*

*Het vonnis van de derde tak van de strafrechtbank in Fars, te Iran werd reeds bovenaan besproken. Hierbij dient bijkomend te worden opgemerkt dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten moeten kaderen in een geloofwaardig relaas, quod non in casu.*

#### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen "48/2 tot en met 48/5" en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de "algemene motiveringsplicht", van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asieliinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de

nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde bekering tot het christendom in Iran, de daaraan gekoppelde problemen in Iran en haar beweerde nieuwe geloof in België. Meer bepaald wordt gemotiveerd dat (i) verzoekende partij niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom, gezien haar gebrekkige kennis van het protestantisme, zij evenmin kan verduidelijken hoe de woorden van F. haar tot een nieuw geloof aanzetten, de snelheid waarmee zij tot het christendom toetrad verbaast en zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar aanvaardingsproces; (ii) uit haar activiteiten in België evenmin een diepgaande religieuze interesse blijkt die van elke bekeerling verwacht kan worden; (iii) het risicovolle gedrag dat zij omschrijft in haar verklaringen over haar bekering tot het protestantisme in Iran opmerkelijk is, temeer nu zij goed op de hoogte is van de positie van bekeerlingen in Iran en de spionageactiviteiten van het regime; (iv) ook wat betreft haar vluchtverhaal nog verschillende onaannemelijkheden kunnen worden vastgesteld; (v) het door haar op 4 september 2020 bijgebrachte document waarin te lezen staat dat zij ter dood veroordeeld werd niet van aard is de door haar beweerde problemen in Iran aan te tonen aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van het document; (vi) verzoekende partij inconsistente verklaringen aflegde over het telefoontje dat zij kreeg van haar zus inzake de inval van het *Ettala'at* en ook haar gedrag na het ontvangen van dit telefoontje haaks staat op de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming nu zij naliet onmiddellijk na haar aankomst op het Europese grondgebied een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen afdoende argumenten aanhaalt die voormelde vaststellingen weerleggen dan wel verklaren.

2.2.4.1. Verzoekende partij stelt vooreerst dat zij wel degelijk een goede uitleg gaf van de 'Blijde Boodschap' en citeert haar verklaringen op het Commissariaat-generaal. Zij wijst erop dat volgens de website 'encyclo.nl' 'Blijde Boodschap' een veelgebruikte vertaling voor 'Evangelie' is en dat in het Nieuwe Testament Evangelie duidt op de goede boodschap die door Jezus Christus is verkondigd, namelijk dat de mens definitief verlost kan worden van het kwade. Verzoekende partij citeert vervolgens nog de definitie van de 'Blijde Boodschap' zoals weergegeven op de website van de Franse katholieke Kerk, stellende dat hieruit een bredere betekenis blijkt.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaande bemerkingen op geen enkele wijze de vaststelling in de bestreden beslissing weerlegt dat zij er niet in slaagt te vertellen wat haar juist aantrok in de 'Blijde Boodschap', noch wat die boodschap juist is en waar ze vandaan komt. Meer bepaald merkt verwerende partij dienaangaande op dat verzoekende partij hierover slechts verklaarde dat de Bijbel zelf 'Blijde Boodschap' betekent en dat de 'Blijde Boodschap' iets is wat je blij maakt en je leven in goede zin verandert (administratief dossier, stuk 5, notities CGVS, p. 7). Aangezien zij aangaf dat deze boodschap volgens haar eigen verklaringen het ijkpunt voor haar bekering vormde nu zij verklaarde tot het christendom aangetrokken te zijn via de verkondiging van de 'Blijde Boodschap' door haar vriend F. (notities CGVS, p. 17) en verder de 'Blijde Boodschap' of de verkondiging van het Evangelie de belangrijkste doelstelling van de christelijke gemeenschap vormt, kan van haar verwacht worden dat zij zou weten dat de 'Blijde Boodschap' een vertaling is voor Evangelie en dat ze duidt op de boodschap van Jezus dat de mens definitief verlost kan worden van het kwade, alwaar zij tijdens haar

persoonlijk onderhoud echter in gebreke blijft. Waar zij in haar verzoekschrift nog de definitie van de 'Blijde Boodschap' citeert zoals die zou worden weergegeven op de website van de Franse katholieke Kerk, stellende dat hieruit een ruimere betekenis blijkt, stelt de Raad evenwel vast dat op de bewuste website een andere definitie wordt weergegeven dan deze die verzoekende partij in haar verzoekschrift weergeeft en dat ook volgens deze website de 'Blijde Boodschap' "*la Bonne nouvelle du salut annoncée aux hommes par Jésus*" (vrije vertaling: "de Blijde Boodschap van de redding verkondigd aan de mens door Jezus") betreft (<https://eglise.catholique.fr/glossaire/evangile>).

2.2.5.1. Verder citeert verzoekende partij nog haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud toen haar verschillende vragen werden gesteld over het christendom, erop duidend dat zij deze belangrijke elementen van het christendom kon uitleggen.

2.2.5.2. De Raad wijst er evenwel op dat ook in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekende partij inderdaad enige kennis over het christendom had doch wordt er tevens op gewezen dat haar kennis een ingestudeerd karakter heeft, en dit gelet op de aperte lacunes in haar kennis omtrent belangrijke elementaire elementen van het christendom. De Raad onderstreept dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat (i) verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud er niet in slaagde de 'Blijde Boodschap' te omschrijven; (ii) zij uiterst gebrekkige en foutieve verklaringen aflegt over belangrijke christelijke feesten als Kerstmis, Pasen en Pinksteren; (iii) zij slechts vijf parabels kan opnoemen en zij geen uitleg kan geven wanneer gevraagd wordt naar de parabel van 'de verloren zoon', één van de bekendste parabels; en (iv) zij niet weet hoe de apostelen werden gekozen. Gelet op haar beweerde reeds meer dan een jaar lange studie en trouwe kerkgang, kan redelijkerwijze van verzoekende partij worden verwacht dat zij over deze belangrijke elementen uit het christendom correcte en overtuigende verklaringen kan afleggen.

2.2.6.1. Waar verwerende partij zich verbaast over de snelheid waarmee zij tot het christendom toetrad, spreekt verzoekende partij tegen dat zij reeds na een week bekeerd zou zijn tot het christendom en stelt zij dat uit haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud blijkt dat het een fase van zes maanden betrof. Zij verwijst desbetreffend naar pagina 8 van de notities van het persoonlijk onderhoud.

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud wel degelijk uitdrukkelijk aangaf dat zij reeds een week nadat F. haar de Blijde Boodschap verkondigde "*met hart en ziel*" het christendom aanvaardde (notities CGVS, p. 10). Waar zij verwijst naar haar verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud waarin zij aangaf dat zij zich beetje bij beetje aangetrokken voelde tot het christendom en dat het een fase van zes maanden betrof (zie notities CGVS, p. 7-8 en 10), onderstreept de Raad dat in de bestreden beslissing dienaangaande reeds wordt benadrukt dat deze bewering dat zij zich beetje bij beetje aangetrokken voelde tot het christendom niet te rijmen valt met haar beweerde zeer snelle aanvaarding van haar nieuwe geloof. Door louter te ontkennen dat zij verklaard heeft reeds na een week tot het christendom te zijn bekeerd en een verwijzing naar haar verklaring waarin zij stelde dat zij zich beetje bij beetje aangetrokken voelde tot het christendom en pas bekeerde zes maanden na de verkondiging van de 'Blijde Boodschap' door F., weerlegt zij op geen enkele wijze *in concreto* deze tegenstrijdigheid.

2.2.7.1. Waar verwerende partij stelt dat het gelet op het hiermee gepaarde risico onaannemelijk is dat F. haar zou hebben aangemaand om op het internet op zoek te gaan naar meer informatie en dat verzoekende partij filmpjes over het christendom zou hebben bekeken op de Iraans Christelijke nieuwssite Mohabat en de populaire streamingwebsite YouTube, terwijl websites met religieuze en politieke inhoud die ingaan tegen het regime actief geblokkeerd worden door de autoriteiten, merkt verzoekende partij op dat zij "VPS" gebruikte om toegang tot YouTube en andere websites te hebben.

2.2.7.2. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud nog aangaf dat zij niets speciaals moest doen om haar internetgedrag te verbergen en dat uit haar verklaringen blijkt dat zij zonder voorzorgsmaatregelen gedurende een jaar het internet afschuurde op zoek naar christelijke informatie (notities CGVS, p. 12-13). *Post factum* beweren dat zij de internetblokkade van Iran omzeilde met "VPS", en dus wel haar internetgedrag trachtte te verbergen, komt dan ook niet overtuigend over.

2.2.8.1. Omtrent de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op geen enkel moment gewag maakte van de terdoodveroordeling die blijkt uit het document dat zij op 4 september 2020 bijbracht, terwijl het verdict reeds op 16 juni 2020 viel, duidt

verzoekende partij erop dat het vonnis pas in augustus werd betekend en dat zij er dan ook nog niet van op de hoogte was ten tijde van haar persoonlijk onderhoud.

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat de bewering van verzoekende partij dat het vonnis pas in augustus werd betekend een blote bewering betreft die zij op geen enkele wijze staft. Bovendien bemerkt de Raad dat, zelfs indien verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud nog niet op de hoogte zou zijn geweest van deze terdoodveroordeling, in de bestreden beslissing nog verschillende andere vaststellingen worden gedaan die ertoe leiden dat geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht aan het door verzoekende partij op 4 september 2020 bijgebrachte document waarin te lezen staat dat zij ter dood veroordeeld werd. In het bijzonder wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van dit document aangezien (i) de leeftijd van verzoekende partij niet correct vermeld staat in het document; (ii) uit de beschikbare informatie blijkt dat het veroordelen van Iraniërs omwille van apostasie eerder de uitzondering dan de regel is; (iii) uit de beschikbare informatie tevens blijkt dat dergelijke zaken behandeld worden door de Iraanse Revolutionaire Rechterbank omdat bekeringen worden aanzien als een politiek gerelateerde zaak en dus een bedreiging voor de nationale veiligheid vormen, terwijl het bijgebrachte document gewag maakt van een vonnis door de derde tak van de strafrechtbank; (iv) uit de beschikbare informatie verder blijkt dat er in oktober 2019 nog 9 leden van een huiskerk, waarvan één pastoor, tot celstraffen veroordeeld werden, en het dan ook niet plausibel is dat verzoekende partij, iemand die verklaart slechts een recent lid geweest te zijn van een huiskerk, ter dood zou worden veroordeeld; (v) uit de beschikbare informatie eveneens blijkt dat het vlot mogelijk is om binnen en buiten Iran valse documenten m.b.t. rechtszaken te verkrijgen; en (vi) slechts een kopie van het vonnis wordt neergelegd door verzoekende partij, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Deze vaststellingen worden door verzoekende partij geheel ongemoeid gelaten en blijven dan ook onverminderd overeind. Dit document is derhalve niet van aard de door verzoekende partij beweerde problemen aan te tonen.

2.2.9. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen afbreuk doet aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Deze vaststellingen blijven dan ook onverminderd overeind en verhinderen dat enig geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde bekering tot het christendom in Iran, de daaraan gekoppelde problemen in Iran en haar beweerde nieuwe geloof in België.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 22 juli 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen

te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT